

Ens
ha arribat

La pastilla
blava més
famosa ha
fet 15 anys

La Viagra, la pastilla blava que
ha canviat la vida sexual de mol-
tes persones, ha fet quinze anys.
Des d'aleshores se n'han venut
1.800 milions de comprimits.

Any
Salvador Espriu

Quan al capvespre torno
del meu diari odi contra el
pa,
deixo fora un vell abric,
l'esperança.

La columna

Narcís-Jordi
Aragó

J.L. Panero i els castellans

L'homenatge que la Llibreria 22 va retre fa poc a Juan Luis Panero m'ha provocat el desig de retornar a la seva poesia completa. He trobat el gruixut volum al prestatge de la meua biblioteca on s'arreglaren els poetes de llengua castellana.

Vaig tenir la sort d'aprendre el català molt abans que s'inventés la immersió lingüística. Va ser a l'escola privadíssima de la meua germana gran, durant la Guerra Civil. Els primers poetes que vaig conèixer van ser Verdaguier, Maragall, Sagarra i Carner. Després, he tingut sempre a mà altres poetes catalans: Riba, Arderiu, Bofill i Mates, Salvat-Papasseit, Foix, Garcés, Manent, Vinnyoli, Torres, Oliver, Teixidor, Fages, Espriu, Ribot, Anglada, Leveroni, Vayreda, Martí i

Sóc tan deutor d'ells com dels poetes catalans

Pol i els que encara són vius.

Però també, sempre més, he tingut a prop els poetes en llengua castellana, començant pels clàssics —Lopez, Calderón, Quevedo, Garcilaso, Teresa, Juan de la Cruz—, continuant per Unamuno, els Machado, Jiménez, García Lorca i Hernández i passant per una galeria inacabable d'autors. Ara, he tret el llibre de Juan Luis Panero del prestatge on hi ha el del seu pare, Leopoldo Panero, al costat de Luis Rosales, Gerardo Diego, Dámaso Alonso, Rosalía de Castro, Rafael Alberti, Vicente Aleixandre, José Hierro, Gabriel Celaya, Blas de Otero, Luis Cernuda, Pedro i Jaime Salinas, Jorge Guillén, Dionisio Ridruejo, José M. Valverde, José Ángel Valente, Félix Grande, Luis Felipe Vivanco, Rafael Morales, Victoriano Cremer, Carlos Bousoño, Carmen Conde, Carlos Barral, Jaime Gil de Biedma i els que encara són vius.

He mirat un cop més l'enfilall de poetes de la meua segona llengua amb la mateixa devoció amb què contemplo els del meu idioma patern i matern. Uns i altres m'han acompanyat, enriquit, emocionat i estimulat a parts iguals al llarg dels anys. Uns i altres han estat amics fidels i de tots ells em sento igualment deutor. Uns i altres formen part indestruïble del meu patrimoni intel·lectual i del meu bagatge sentimental. I si un dia Catalunya arribés a ser independent, no gosaria pas posar les obres dels poetes castellans al prestatge dels autors estrangers.

Les cares de la notícia

MÚSIC

Jordi
Savall

El poder de la
música

El músic Jordi Savall, que ha estat l'artista convidat de la Fira Mediterrània de Manresa, és el professor que impartirà aquesta setmana la càtedra Ferrater Mora a la Universitat de Girona amb sis reflexions sobre el poder de la música (sentits, memòria, esperit, transmissió, vida i renaixement).

CANTAUTOR

Raimon

El cantant
més espriuà

Raimon, el cantautor que més ha ajudat a divulgar la poesia de Salvador Espriu, va iniciar dissabte a L'Auditori de Barcelona una sèrie de concerts en els quals interpreta majoritàriament obra del poeta, amb les *Cançons de la roda del temps* com a eix. Aquesta gira també el portarà a Madrid.

SECRETARI GENERAL DEL PSOE

Alfredo Pérez
Rubalcaba

Insisteix en el
model federal

El secretari general del PSOE, Alfredo Pérez Rubalcaba, ha aconseguit superar la conferència política sense que es parlés de successió i ha orientat tots els seus esforços a restablir els ponts amb el PSC, amb l'objectiu de reconstruir junts la relació entre Catalunya i Espanya, en un model federal.

PRES. GENERALITAT VALENCIANA

Alberto
Fabra

No fa marxa
enrere

Les concorregudes manifestacions de dissabte a les capitals del País Valencià en protesta pel tancament de RTVV, no han fet moure ni un mil·límetre la posició del president de la Generalitat valenciana, que ahir va insistir en el fet que la decisió ja ha estat presa: "Ho hem dit per activa i per passiva."

Ara torno

Sí, però també algun però

Pep
Riera

Sí, és clar que els valencians tenen dret a una ràdio i televisió pública i plural, com una eina de preservació del país i de vertebració democràtica", com diu el manifest dels treballadors de RTVV. Sí, és clar que és un drama que 1.700 treballadors quedin sense feina. Sí, és clar que per al sistema lingüístic català és una pèrdua que desaparegui el mitjà audiovisual públic del País Valencià. Sí, és clar que la culpa és dels que han creat el monstre de Canal 9. I sí, estic convençut que hi ha raons d'estat que ja notarem a Catalunya per a aquest tancament. Perquè sí, també és cert que Canal 9 ha estat una eina de propaganda del go-

vern valencià i una eina d'ocultació i manipulació de la realitat de primeríssima i esfereïdora magnitud. I això sí que ho puc afirmar amb rotunditat i en primera persona. Jo vaig viure i treballar durant un temps a València i, com deia el replicant de *Blade Runner*, vaig veure coses que vosaltres els humans mai no us podríeu creure. Era la programació de Canal 9. Eren, sobretot, els autoanomenats informatius de Canal 9. Jo havia llegit coses en alguns diaris (*Levante* i el quadernet local d'*El País*) que mai no em van explicar als *telenotícies* de Canal 9, i les altres coses que s'hi explicaven eren degudament manipulades, i hi havia fets i persones que mai no hi van sortir per sectarisme ideològic. I em consta que

amb els anys ha empitjorat. El tancament mateix del senyal de TV3 va ser per aprofundir en l'ocultació de la realitat.

Però també hi ha matisos que hem de fer. Vull dir que entenc les denúncies de manipulació que fan ara els treballadors, però també que em

sembla que tot això va passar amb ells fent la feina que els feien fer. I que denunciar-ho ara quan ja tot es veu perdut em sembla comprensible, però també és una llàstima que no s'hagués fet abans de manera col·lectiva. I que tenir 1.700 treballadors en plantilla, per fer manipulació o per fer qualitat, també és una estafa als contribuents. Tant de bo el País Valencià pogués tenir una televisió pública digna (i més coses dignes), i em sento molt a prop emocionalment dels valencians que s'han manifestat per demanar-ho, perquè sé com és de dur viure en condicions d'assetjament ideològic com viuen ells. Però em sembla que ja és una mica tard. I que la culpa és clar de qui és. Però també s'ha pecat per omissió (des d'aquí també), encara que em dolgui molt dir-ho. I no em quedaria tranquil si no ho digués.

Ant 2013
ANTHONY GARNER